

7. Я – ОБДАРОВАНА ОСОБИСТІТЬ

У розділі «Я – обдарована особистість» редакція журналу «Освіта та розвиток обдарованої особистості» мала на меті в кожному номері знайомити читачів з талановитою молоддю з усіх регіонів України. Героями цієї рубрики вже були школярі (від найменших до випускників) та студенти, і навіть цілі дитячі колективи, представники різних гуртків діти, які виявляли видатні здібності у найрізноманітніших сферах і напрямках. Це і справжні лідери, президенти шкільних рад, активісти, призери, переможці та лауреати міжнародних і Всеукраїнських як інтелектуально-творчих, так і спортивних конкурсів і змагань. Це і творчо обдаровані діти, які цікавляться музикою, танцями, театральним чи образотворчим мистецтвом, туризмом, шахами чи пишуть вірші. Це юні техніки, винахідники, майбутні науковці, журналісти та репортери.

Вікторія Вікторівна Пантелєєва,
 учителька зарубіжної літератури,
 спеціаліст вищої кваліфікаційної категорії
 Спеціалізованої загальноосвітньої школи І–ІІІ ступенів № 274
 з поглибленим вивченням іноземної мови,
 м. Київ, Україна

 <https://orcid.org/0000-0001-5321-8618>

УДК 821.161.

ПОЕТИЧНІ КЛАРНЕТИ ЮНИХ МИТЦІВ

Анотація.

У розділі «Я – обдарована особистість» автор статті знайомить читачів із творчістю юних митців Спеціалізованої загальноосвітньої школи І–ІІІ ступенів № 274 з поглибленим вивченням іноземної мови м. Києва, які знаходяться у пошуку власного поетичного стилю. Поезія, представлена у статті сповнена їхніми досягненнями, вподобаннями та перемогами. Героями цієї статті є Мурадян Владлен (10-А клас), Корецька Майя та Коваль Софія, (10-Б клас).

Ключові слова: творчість; поезія; культура; духовний світ; художнє сприйняття.

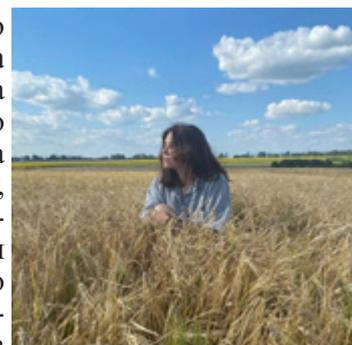
«Поезія – це завжди неповторність,
 Якийсь безсмертний дотик до душі»
 Ліна Костенко

Видатний педагог і мудрий учитель В. О. Сухомлинський наголошував, що поетична творчість – найвищий ступінь мовної культури, яка виражає сутність людської культури, а чутливість до краси слова – це величезна сила, що облаго-роджує духовний світ дитини. Саме про поетичну творчість піде мова в запропонованій статті. Це «проби пера» учнів Спеціалізованої загальноосвітньої школи І–ІІІ ступенів № 274 з поглибленим вивченням іноземної мови м. Києва – Корецької Майї, Коваль Софії та Мурадяна Владлена.

Василь Олександрович Сухомлинський говорив про те, що духовний стан дитини в процесі поетичного творення, ні з чим не зрівняний, бо саме в ці хвилини радісно б'ється серце, відчувається приплив енергії та з'являється відчуття гордості творця. Окрім того, це надзвичайна

можливість передати власні думки та переживання, своє сприйняття світу, людей – усього, до чого можливо доторкнутися фізично чи духовно. Саме поетична творчість «підносить людину» та окриляє її.

Першою героїнею статті є **Корецька Майя**. Дуже скромна дівчина, яка просто обожноє читати та ставить собі за мету, наприклад, протягом року прочитати 50 книжок. І не просто мріє це зробити, а й робить. Саме тому її мова

не лише красива, а ще й образна, глибинна, змістовна. Окрім того, Майя грає на гітарі та малює. Дівчина почала писати вірші з 13-ти років і саме цієї весни відбудеться маленький творчий ювілей юної поетеси. Маючи неабиякі музичні здібності, Майя робить перші спроби покласти свої вірші на музику.

І, власне, самі поезії.

«Святий»

Темне та безхмарне небо,
Мої очі впиваються у нього
Знайдіть же вже, хто-небудь,
У небі образ святого

Образ того, хто є незайманим,
Наївним та чистим душею,
Хто ще не став зламаним
Та не загубився між морем та землею.

Чи бачите ви його, люди?
Чи чуєте його тремтячий крик?
Ні? Він же лунає у світі повсюди,
Чи ви робите вигляд, що він зник?

Прикидається, що не існує болю,
Що душі ваші святі, як свята його.
Схаменіться! Не потягне він у рай за собою,
Йому достатньо себе одного

Ви знайшли його образ у небі?
Він літає посеред хмарин?
Він посеред чорних єдиний білий лебідь,
У світі він такий лише один.

Та хмар нема, не плаває він і не літає,
Він – то лише ваша уява
В реальності він гірко та безжалісно страждає
За ваші гріхи – така ж його слава.

Вам потрібен раб, що зробить вас монархами,
І білий лебідь перетворився на сірого,
Він дихає, він живе вашими страхами,
А вам огидно від лебеда покинутого.

У небі нема образу святого,
Святих давно вже нема в живих
Не замініть його служба дня вихідного,
Бо не буде вже святих нових.

Чому ж тоді у небі ми його шукаємо?
Чому молимося тому, кого нема?
Чи щиро ми Бога благаємо,
Чи це лише нас лякає тьма?

Не знайду я відповіді на ці питання,
Але продовжу дивитися у небо.
Попрошу не вперше й не востаннє,
Знайдіть святого же, хто-небудь.

«Революція»

Давай влаштуємо революцію разом,
Скажемо «До біса» усім їх наказам,
Будемо кричати, коли вони мовчать
Ми перші, хто зламає священну печать

Давай стояти і тонути під хвилями,
Бо колись і нас прозвуть героями
За сміливість і силу, чого у них не було
Ми не потрапимо у життя полон

Злість закипає, хмуряться брови,
Кричимо гасло заради своєї мови
Я бачу – вони бояться нашої відваги,
Нема в мене більше ніякої поваги

Тільки ми можемо змінити світ,
Знайдемо шлях до майбутнього воріт,
Де буде горіти ненависна Москва.
Замість неї будуть лише кістки та земля

Ми зустрінемося вдома у час свободи,
Ми боролись задля неї й свого народу
Ми влаштували революцію разом
І сказали «До біса!» усім їх наказам.

«Поет та Муза»

Зійшовший з глузду Поет
Кожного вечора пише сонет
Він знову присвятить його своїй Музі,
Він знову загубиться в морі ілюзій

Поет полетить по хвилям темним
Й знову віддасться думкам пекельним,
Муза його ж буде тільки дивитись,
Він не жаліється – чого ж їй жалітись?

Він пише вірша, витрачає папір,
Він пилко ненавидить кожен свій твір,
Бо Муза ніколи не помітить його -
Вона завжди знайде когось кращого,

Хто не буде писати жалюгідні вірші
Й не буде обіймати її у ночі,
Навіть коли це лише в його мріях
Не буде він гріти її в сніговіях.

Поет не зустріне величну Музу,
А вона не віддасться їх союзу
Вони будуть разом лише у сонетах,
Де Муза ходитиме у німих туалетах,

Та й навіть у прозі немає його
Не отримає Поет нічого свого,
Бо Муза велична, а він лиш простак,
Лише середньовічний брудний жебрак,

Не Шекспір, не Байрон, не Поет
Він навіть не знає основний етикет

Муза – чарівна, вона як леді,
І як тільки Принц її прогледів?

Поет так бажає, так мріє, так хоче
Душу її та серце дівоче,
Не думає він ні про що взагалі,
Видно напругу на його чолі

Муза оволоділа його головою,
Кожного вечора манить рукою
До мрій та бажань, де Поет її бачить,
Вона забагато для нього значить,

Але вона недосяжна гора,
Яка є вершиною зла та добра
Він пише їй мільйонний сонет,
Бо він зійшов з глузду. Він Поет.

«До кохання»

Я полюбила весну, бо покохала тебе
Забилось частіше тоді серце моє
Й радість була видна на обличчі.
Більше ці почуття мене не кличуть.

Я полюбила те сонце, полюбила й хмари,
Поллюбила співати про це на гітарі
З'явилося інше місто в житті,
Обходила в мріях я усі ті вулиці

Звісно ж, з тобою – за руку й вперед
Відчувався повсюди той дим сигарет,
Коли я спокійною бути старалась,
Бо навесні я в тебе закохалась.

«Весна»

Весна жажлива, але я люблю її тепло,
Воно гріє, коли вдома холодно,
Рятує від кімнати, де темно
Й шлунка, якому голодно

Воно приймає у обійми сильні,
Дає забутись хоч на хвилинку часу,
Дарує ті думки, ті божевільні,
Які підводять ближче до екстазу.

Тепло не палить: лише торкається легенько,
Гладить лице, заспокоює мене.
Воно як дівчина, балакає скромненько,
Але яке ж тепло те неземн
Та матінка тепла мене лякає,
Вона страшить, ні слова не сказавши
До зустрічі вона по лісу блукає,
Гострійший ніж в кишені поховавши.

Весна обманює людей теплом,
Яке готує душу до обіду,
А потім россікає нутро крилом,
Не забувши змити кровавого слід.

Наступна героїня – це **Коваль Софія**. Софія вісім років займалася танцями в сучасному хореографічному ансамблі «Країна танців». Спектр захоплень дівчинки різноманітний: монтаж відео, пошиття одягу, психологія, медицина. Щодо поезії Софії, то вона найчастіше передає стан її душі та внутрішні емоційні переживання.

Минають дні, минають ночі
В думках питання, «а що ж таке любов?»
Сьогодні, відкривши зранку очі
Зрозуміла який яскравий бачила я сон

Уві сні здається я знайшла
Знайшла ту відповідь, на своє запитання
Любов то хімія, то пристрасть, то життя
Життя, в котрім є біль, є каяття

Не хочу бути мов ходячій гнів
І нити про болючі почуття
Я просто хочу поділитись
Можливо якось розповім історію свого життя

Хоча знаєте, історія ну дуже вже складна
І писати можу довго я
Тому ось вам суть мого вірша
«Любіть, проте цінуйте лиш своє життя»

По будинку ходить тінь
То тінь дівчини, котра колись кохала
Вона взаємності чекала
Та завжди все пробачала

Вона просто хотіла жити
А в результаті, почала грішити
Намагалась почати бодай щось відчувати
Та все вже дарма, вона більш не жива

Хоч для всіх вона продовжує жити
Сміється, жартує, щось на майбутнє планує
Але тільки та тінь, котра ходить в будинку
Знає що їй, лишилась хвилинка...

У душі тіло омиває кип'яток
У келиху завжди червоного ковток
В легенях так само фруктовий дим
А на обличчі щасливий грим

Зовсім забила на навчання
До речі так само й з коханням
До біса ваші нотації
Не потрібні мені зараз овації

Так, на майбутнє є плани
Проте зараз в пріоритеті вилізти з ями
Пам'ятати про ціну життя
Та думати «хто ж я така?»

Урок цей життєвий я скоро пройду
Та жити по новій нарешті почну
Від вас вимагаю лиш спокій та час
Дайте мені відпочити хоч раз

Та припиніть ви цю війну!
Вже вдосталь горя наробили
Міста всі наші розбомбили
Мільйон людей життя лишили

Згвалтовані жінки, убиті діти
В очах лиш страх, у серці – хочу жити!
Це крик душі, це в мріях мир
Це просто гнів на «русский мир»

Немає сенсу щось казати
Безглуздо вам все пояснити
Нема ні мозку ні душі
Країну в спокої лишіть.
В очах безмежна кількість сліз,

А на душі лиш біль та крик .
Немає меж, одні думки,
Котрі ведуть ще в більший гнів

Не прислухаюся до серця,
Не чую я своїх думок,
Літаю десь в небесних мріях
В надії там знайти любов,

Та і любові вже немає,
В холодні ночі знов сама
Залишу вас моя сім'я
У пошуках свого життя.

Мурадян Владлен – наступний герой нашої статті. Дуже позитивний та активний юнак. Владлен захоплюється танцями. Уже п'ятий рік хореографія стала невід'ємною частиною його життя. Разом зі своїм танцювальним колективом «Росточки» Владлен брав участь у танцювальних конкурсах і має нагороди.

Також юнакові подобається займатися поетичною творчістю. Надихнувшись неймовірною мужністю, героїзмом, вірою в Перемогу Збройних сил України, Владлен присвятив їм вірш.

ЗСУ...

Три літери та так багато сенсу...
Спокій, мир та благородь,
Вони боронять наше серце,
Вони боронять наш народ.

Дарують спокій всій країні,
щоб засинали діти в мирі.
Наші герої, наша сила,
наше натхнення та надія.

Вони в окопах світ рятують,
та перешкоди всі руйнують.
Усім нам щастя подарують,
легке дитинство гарантують.

Вони незламні, сильні, мужні,
зламають гори самотужки.
Вони, як ясне сонце, враз,
дарують посмішки для нас.

Це про хоробрість нездоланну,
про страх, що заховався десь.
А хлопці з голими руками,
йдуть захищати світ увесь.

Дівчата наші – неймовірні,
таких не знайдеш ти ніде.
Такої мужності, відваги,
бажання зберегти своє.

Наша країна нездоланна,
і хоч ти воїн або медик, може танкіст, артилерист.
Тебе згадає Україна, бо ти герой, ти не нацист.

Panteleeva Victoria, Teacher of Foreign Literature, Specialist of the Highest Qualification Category No. 274 of the Specialized Comprehensive School of I–III Degrees with in-depth Study of a Foreign Language, Kyiv, Ukraine

POETIC CLARNETS OF YOUNG ARTISTS

Summary.

In the section “I am a gifted personality”, the author of the article introduces the readers to the work of young artists of the Specialized comprehensive school of I–III degrees No. 274 with in-depth study of a foreign language in Kyiv, who are in search of their own poetic style. The poetry presented in the article is full of their achievements, preferences and victories. The heroes of this article are Muradyan Vladlen (10 A grade), Maya Koretska and Sofya Koval (10 B grade). All of them are creative young personalities, and their poetry is imbued with sensitivity and patriotism. Poetic creativity is the highest degree of language culture, which expresses the

essence of human culture, and sensitivity to the beauty of words is a huge force that ennobles the spiritual world of a child.

The spiritual state of a child in the process of poetic creation is incomparable to anything else because it is in these moments that the heart beats joyfully, an influx of energy is felt, and a sense of pride of the creator appears. In addition, this is an extraordinary opportunity to convey one’s own thoughts and experiences, one’s perception of the world, people – everything that can be touched physically or spiritually. It is poetic creativity that “elevates man” and gives him wings.

Keywords: *creativity; poetry; culture; spiritual world; artistic perception.*

Стаття надійшла до редколегії 24 січня 2023 року

*Побажаємо нашим талановитим учням мирного неба, здійснення усіх мрій,
творчої наснаги, успіхів, щасливої долі в переможній, процвітаючій, країні.
Нехай муза поезії ніколи не залишає їх, хай юні таланти з упевненістю крокують
до вершин творчого Олімпу, прославляючи свою вільну, прекрасну, незламну Україну.*